

Соломинка

Іван Малкович

Якийсь вітер низький
жене стебла соломи
понад глибокі стежки,
повні втоми.

Повз ріку з кучерявим склом,
повз човенці червоні,
де попасом
землю теплом
продихали
коні.

Попри мертвий давно живопліт
далі — зречено — плинко...
Чути голос, шепоче услід:
прощай, соломинко.